

בב"י מבואר שהנשיאים החלו להקריב רק ממחרת, וכבר תמהו על כך האחרונים. וראה בנושא זה בהרחבה, בספר 'גוילי אפרים' לרא"פ שטין, ב"ב תשמ"ה;

ראשון לכהונה (שעוד אז היתה העבודה בבכורות. ולדעת רבי (זבחים קטו): כבר מסיני נצטוו על הכהונה. וצריך לומר שהוא חולק על ברייתא זו. עפ"י ריעב"ץ. ויש מי שכתב שבכורי הלויים, לפי שלא חטאו בעגל, עבדו עד הקמת המשכן. עפ"י משכיל לדוד — במדבר ג);

ראשון לעבודה — לסדר עבודת ציבור, תמידין ושאר קרבנות של תרומת הלשכה);

ראשון לירידת האש (על המזבח);

ראשון לאכילת קדשים (במחיצה. רש"י. ויש מפרשים: לאכילת קדשי קדשים כגון חטאות ושיירי מנחות, שעוד אז לא קרבו. עפ"י ראב"ד בפירושו לתו"כ שמיני. וע' רא"מ הורביץ);

ראשון לשכון שכינה בישראל;

ראשון לברך את ישראל (ברכת כהנים);

ראשון לאיסור הבמות;

ראשון לחדשים.

דף פט

ק"ט. מהו שיעור חיוב להוצאת עצים ותבלינים?

עצים — כדי לבשל ביצה קלה, [ואף על פי שראויים אף בפחות מזה לעשותם שינים למפתח, סתמם אינם עומדים לכך].

יש אומרים שהשיעור הוא כגרוגרת מביצה (כדלעיל פ: — ע' מאירי; שפת אמת).

תבלין — כדי לתבל ביצה קלה. תבלינים שונים מצטרפים זה עם זה לשיעור. ודוקא כשכולם מיני מתקה, שראויים למתק בצירופם, (וכל כיוצא בזה), אבל בלאו הכי אינם מצטרפים.

יש סוברים בדעת הרמב"ם, שלהלכה נוקטים אפילו תבלינים שונים מצטרפים להוצאת שבת.

דף צ

קכ. א. אלו דברים המוציאים מרשות לרשות חייב בכלשהו?

ב. המוציא קופת הרוכלים שיש בה מינים הרבה — כמה הוא חייב?

ג. המוציא חגב חי או מת — מה דינו?

א. דברים שהמוציאם בכלשהו חייב:

פלפלת — מיועדת לריח הפה];

עטרן [מועיל ל'צילחתא' — כאב חצי הראש];

מיני בשמים;

מיני מתכות [אמר רבי שמעון בן אלעזר: שכן ראוי לעשות ממנה דרבן קטן];

מיני ריח רע, (מעשנים בהם לחולים ולתינוקות כגון חלטית, להבריה מעליו מזיקים. רש"י. בפסקי הרי"ד:

שלא תשרה עליו רוח רעה. [והרבה עושים כן. רשב"א צד.]. אבל אם הוציא כדי לסלקו מן הבית — אינו חייב אלא לרבי

יהודה המחייב במלאכה שאינה צריכה לגופה. ריטב"א);

שמן טוב;

ארגמן (נ"ל שהוא עשוי להריח. רש"י. והרי"ד פרש: הוא בגד הצבוע וכל שהוא חשוב לעשות ממנו אימרא. והנצי"ב פרש: הצבע עצמו, שהוא יקר וחשוב. ובתוספתא י, ג) אמרו: 'ארגמן — כדי ליטול ממנו דוגמא לאירא);

מאבני המזבח ומעפר המזבח, מְקַק ספרים ומטפחות (= רקבובית) — שמצניעים אותם לגגנם. רבי יהודה אומר: אף המוציא משמשי עבודה זרה, שנאמר ולא ידבק בידך מאומה מן החרס. חכמים (במשנה עה): חולקים על רבי יהודה וסוברים שפטור, לפי שאינו ראוי להצניע. רש"י. וכן לדעת הפוסטים במלאכה שאינה צריכה לגופה — פטור על הוצאת משמשי ע"ז. (ע' גם בתוס' צד. ד"ה את).

הרמב"ן כתב שלדעת רבי שמעון הפוסט במלאכה שאינה צריכה לגופה, המוציא מקק ספרים וכדו' לגגנם — פטור, ואילו הרי"ד חולק וסובר שגם לרבי שמעון אין פטור אלא בע"ז או במת וכדו', אבל בדברים שיש בהם קדושה וטעונים גניזה — חייב.

ב. המוציא קופת הרוכלים, אעפ"י שיש בה מינים הרבה אינו חייב אלא אחת. פירש רבנו תם שהחידוש הוא, אפילו נודע לו אחר כך על מין אחד ונתכפר, וחזר ונודע לו על מין אחר — פטור. ואעפ"י שבעלמא כפרות מחלקות, ויש סוברים שאף ידיעות גרידא מחלקות — מיני אוכלים או בשמים שבתוך כלי אינם מחלקים. והרי"ד (להלן צג): חולק וסובר שאין לחלק בין מיני בשמים שבתוך כלי לשאר הוצאות.

ג. המוציא חגב חי טהור — כל שהוא, (לפי שמצניעים אותו לקטן לשחק בו). מת — כגורגרת, כשיעור שאר אֲכָלִים. רבי יהודה אומר: חגב חי טמא — כלשהו, שמצניעים אותו לקטן לשחק בו. [אבל חכמים סוברים שאין ליתנו לקטן, שמא יאכלנו לאחר שימות. ורבי יהודה אינו חושש לכך, כי דרכו של הקטן להספידו ואין דרכו לאכלו].

א. בירושלמי מובא שלא אמר רבי יהודה אלא בחגב טמא, שהואיל ואסור באכילה, מותר ליתנו לקטן לשחק, אבל חגב טהור — אסור לשחק בו, לפי שהוא ראוי לאכילה. ואולם ב'חדושי הר"ן' מבואר שרבי יהודה אמר אפילו בטמא, והוא הדין חגב טהור חייב בכלשהו.
ב. לרבי נתן (צד.), המוציא בעלי חיים פטור, שהחי נושא את עצמו. וחכמים חולקים. ומשמע בתוס' (שם), שאין חילוק בין בע"ח גדולים או קטנים, ונראה שה"ה בחגב רבי נתן פטור. וכן נקטו המפרשים.

פרק עשירי; דפים צ — צא

קכא. א. האם שיעורי הוצאה נאמרו בדבר שהצניעו לשימוש מסוים, ואחר כך הוציאו? או בדבר שלא הצניעו מקודם אלא הוציאו לצורך שימוש מסוים?

ב. הצניע זרע לזריעה והוציאו ונמלך בו והכניסו — מה דינו?

א. המצניע לזרע, לדוגמא, לרפואה, והוציאו בשבת — חייב בכלשהו. ופירש רב יהודה בשם שמואל: אפילו חטה אחת. (כן הוא סתם מתניתין. ולדעת רבי שמעון (עו): אין המצניע חייב אלא בשיעורים שבני אדם מחשיבים אותם להצנעה. ומשנתנו דלא כרבי שמעון. רא"ה).